



ת"פ 39607/02/15 - מדינת ישראל נגד גיהאד ביאע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39607-02-15 מדינת ישראל נ' ביאע
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
בעניין: מדינת ישראל

נגד
גיהאד ביאע

הכרעת דין

1. הנאשם מואשם בעבירות הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובשמוש בכח או באיומים כדי למנוע מעצר לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב] התשכ"ט-1969.
2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 22.2.14 בשעה 13:30, בדרך שכם שבירושלים, עיכב השוטרי דרור מזרחי את הנאשם לבדיקה, ולשם כך ביקש מהנאשם להתלוות אליו. בתגובה דחף הנאשם בחוזקה את השוטרי דרור. בעקבות זאת הודיע השוטרי דרור לנאשם על מעצרו ובשלב זה החל הנאשם להשתולל וכאשר השוטרי התקרב אליו, ניסה הנאשם לדחוף אותו. שוטרים שהיו במקום סייעו לשוטרי דרור להשתלט על הנאשם, שהמשיך להתנגד בכך שהדף את השוטרים ממנו באמצעות דחיפות והנפת ידיו בפראות לעברם. השוטרים ניסו להשתלט על הנאשם וכאשר השוטרי דרור ניסה לחבוק את הנאשם ולהשתלט עליו, הנאשם שב והדף אותו.
3. הנאשם כפר באישום וטען כי באותו היום עוכב על ידי שוטרים בתחנת האוטובוס, רגע לפני עלייתו על האוטובוס בעת שהיה בדרכו לשיעור נהיגה, והותקף על ידי השוטרים, וזאת ללא כל הצדקה.
4. מטעם המאשימה העידו שלושה שוטרי מג"ב שנכחו במקום האירוע והשתתפו במעצרו של הנאשם: מפקד הצוות, פקד דרור מזרחי, והשוטרים שחר דוסתכאם ואיתן אדי, ומטעם ההגנה העיד הנאשם.
5. אני מקבלת את עדותו של מפקד הצוות, דרור מזרחי (להלן: "דרור") באשר לנסיבות שקדמו לעיכובו של הנאשם. מעדותו של מפקד הצוות, אשר ניכר כי האירוע זכור לו, ואשר לא עלו בה סתירות או תמיהות, עולה כי



חשדו בנאשם התעורר בשל ניסיונו של הנאשם לנתק קשר עין ומגע עם השוטרים ולעקוף אותם, ולא כפי שטען ב"כ הנאשם, בשל כך שהנאשם הוא גדל ממדים. אמנם, העד שחר דוסתכאם (להלן: "שחר") העיד כי החשד הראשוני עלה בשל כך שהנאשם הזיע וכיסיו נראו נפוחים, ואולם מתוך תיאור ההתרחשות על ידי השוטרים, ברור כי הפניה אל הנאשם נעשתה על פי החלטת ראש הצוות, ובלא שאנשי הצוות קיימו ביניהם דין ודברים ביחס לנסיבות שהביאו כל אחד מהם בנפרד לחשוד בנאשם.

6. החשד שעלה בלבו של מפקד הצוות לנוכח התנהגותו של הנאשם, בתקופה שבה אירעו פיגועי טרור בלבה של העיר, ובמקום שבסביבתו התרחשו פיגועים והוא הומה אדם ורווי נוכחות משטרתית, הוא חשד סביר שהצדיק בדיקה. ודוק - באותו שלב לא דובר על ביצוע חיפוש על גופו של הנאשם, אלא בבדיקה כפי שתיאר אותה שחר - שיחה עם האדם החשוד, ובירור האם יש יסוד לחשד, באמצעות שיח זה בין הצדדים.

7. נקודת המחלוקת המרכזית בין הצדדים נוגעת למעשיהם של השוטרים לאחר שעלה החשד בלבם ביחס לנאשם.

8. על פי עדותו של דרור, הוא ניגש לנאשם וביקש שיתלווה אליו הצידה לבדיקה, אך לא זכר מה אמר לו בדיוק ואם אמר לו מה סיבת העיכוב. לדבריו, הנאשם בתגובה אמר לו "תעוף מפה" ודחף אותו בחוזקה, תוך ששלל כי ייתכן ומדובר במעידה לא רצונית של הנאשם, והדגים תנועת דחיפה עם כף יד פרושה קדימה. הוא הודיע לנאשם שהוא עצור, והנאשם המשיך להשתולל ולדחוף את השוטרים. כח השוטרים הדף את הנאשם למקום צדדי בתחנת האוטובוסים ושם הוא נאזק. דרור תיאר כי כאשר הוא והשוטרים האחרים ניסו לעצור את הנאשם, הוא ניסה לחבק את עורפו של הנאשם עם הזרוע, וכן דחף את הנאשם בבטנו עם אלה. במהלך תיאור הדברים שוב בחקירה נגדית אמר דרור **"...הוא נתן לי אגרוף ודחף אותי"** (עמ' 10 שורה 17) תיאור, שאינו מופיע בשום מקום אחר, ואולם הדברים נאמרו בתשובה לשאלת הסנגור האם העד הרגיש את המכה של הנאשם, ומיד לאחר מכן הבהיר דרור כי אין מדובר במכת אגרוף אלא במכה עם כף יד פרושה. אינני סבורה כי מדובר בסתירה מהותית העולה מתוך עדותו.

9. על פי עדותו של שחר, דרור ביקש מן הנאשם תעודת זהות, הוא סבור שהנאשם אמר לו "לא רוצה" וראה כי הנאשם דחף את דרור עם יד שמאל בכתף שמאל. במקום התפתחה התקהלות, והוא דרור ושוטר נוסף ניסו לעצור את החשוד אשר דחף אותם והשתולל. הוא אזק את הנאשם ופעולה זו ארכה זמן מה, בשל התנגדותו של הנאשם.

10. מנגד, הנאשם טען בעדותו כי הגיע לתחנת האוטובוס בכוונה לעלות על אוטובוס בדרכו לשיעור נהיגה. כשעמד בתור לעלות על האוטובוס, במרחק של כחצי מטר מהאוטובוס, הגיעו חיילים ותפסו אותו בחולצה. הוא הוריד את ידו של החייל ואמר לו "מה אתה עושה ומה אתה מסתכל עלי, מה עשיתי?" לפתע הגיעו חיילים נוספים, התנפלו עליו ולקחו אותו לתחנת המשטרה. כאשר התבקש הנאשם להתייחס לטענה כי דחף את השוטר והתנגד למעצרו אמר שלא עשה דבר מלבד הורדת ידו של השוטר שתפס אותו בחולצה. הנאשם טען כי איש לא ביקש ממנו תעודת זהות, ואם היו מבקשים בצורה יפה היה נותן, כפי שנוהג לעשות מדי יום כשעובר במחסום. במענה לשאלות בית המשפט אמר הנאשם כי לידו עמדו כ- 20 אנשים והוא חושב שהחיילים הגיעו דווקא אליו והוציאו אותו מתוך התור באופן מכוון, אך אינו יודע מדוע.



11. אני מקבלת את עדות השוטרים דרור ושחר בבית המשפט, וסבורה כי ניתן לקבוע על פיה ממצאים. הגם שאין התאמה בין השניים ביחס לדברים המדויקים שאמר דרור לנאשם ברגע שפנה אליו, רוח הדברים דומה- השוטרים פנו לנאשם בבקשה לבדוק אותו, והנאשם סירב לבדיקה ותוך כדי כך דחף את דרור. עובדה זו כשלעצמה יש בה כדי להגביר את עוצמתו של החשד שהתעורר בליבם של השוטרים ביחס לנאשם. דרור ביקש לעכב את הנאשם והנאשם המשיך לדחוף והתנגד לעיכוב ולמעצר בצורה אלימה.

לא מן הנמנע כי במהלך הפנייה של דרור לנאשם נגע דרור בנאשם כדי להסב את תשומת לבו בתוך המון האנשים שהקיפו אותו, ואולם אני מתקשה לקבל את טענות הנאשם לפיהן השוטרים התנפלו עליו לאחר שלטענתו הוריד את ידו של דרור מחולצתו. מתוך כלל הראיות, אפילו מתוך דברי הנאשם עצמו, עלה כי מעצרו של הנאשם ואזיקתו לוו בכח מצד השוטרים, ואולם מנגד, הנאשם שולל כי הוא עצמו עשה שימוש כלשהו בכח, למעט הורדת ידו של השוטר מחולצתו. משכך, קשה להבין כיצד זה התקשו השוטרים לעצור את הנאשם אלמלא זה התנגד למעצרו. אדגיש, כי בחקירתו הנגדית של דרור לא הוטחה בו גרסת הנאשם לפיה תפס בחולצתו של הנאשם מקדימה והנאשם הוריד את ידו, אלא הוא נשאל האם נכון שתפס את הנאשם מאחור, נתן לו בעיטה וגרר אותו הצידה שם הכה אותו יחד עם הצוות, טענות שכלל לא הופיעו בעדותו של הנאשם.

12. השוטר איתן אדי (להלן: "איתן") נכח גם הוא במהלך האירוע והעיד בבית המשפט, ואולם לדבריו ניתן משקל נמוך ביותר, שכן במהלך עדותו התברר כי הוא אינו זוכר דבר מפרטי האירוע, למעט עצם התרחשותו, וכי כל שאמר בעדות, מבוסס על דברים שקרא בדו"ח הפעולה. הדו"ח עצמו לא הוגש לבית המשפט. בנוסף, ניכר היה כי חלק מתשובותיו של עד זה התבססו על מסקנות שהסיק מהיכרותו את עדי התביעה האחרים והתנהגותם, ולא על זיכרון אמיתי של הדברים.

13. מתוך שאלותיו של ב"כ הנאשם את עדי התביעה, ניתן היה להבין כי ישנה טענה לפיה הנאשם, שאינו דובר עברית, לא הבין את דבריהם של השוטרים שפנו אליו (ראו למשל עמ' 13 שורות 15-18). דברים אלה לא התגבשו לכדי טענה מסודרת במסגרת סיכומי ההגנה, ואולם חשוב להבהיר את הנושא. הדיון בבית המשפט תורגם לנאשם, ששפת אמו ערבית, באמצעות מתורגמן. עם זאת לא התרשמתי שהנאשם אינו מבין עברית כלל, אלא שהוא הבין לפחות חלקים מתוך שהתרחש באולם בשפה העברית. כך, כאשר אמרתי באולם שהדיון לא יכול להימשך כי המתורגמן יצא מהאולם, הנאשם שאל מיד "אני אלך לקרוא לו?"; כשהתובעת שאלה בחקירה נגדית אם הנאשם מכיר את השוטרים, הוא השיב לשאלה עוד לפני שתורגמה; כששאלה "אתה אומר ששאלת את השוטרים מה עשיתי" ענה לה כן, מבלי שהשאלה תורגמה; כששאלתי שאלת הבהרה האם החוקר הוא שאמר לו שלא ייצא שום דבר מתלונה במח"ש, השיב בחיוב עוד לפני שהשאלה תורגמה.

לנוכח דברים אלה שנכתבו על ידי בתרשומות שערכתי בנוגע להתרשמותי מן העדים בזמן הדיון, לא התרשמתי כי האירועים שאירעו במפגש בין הנאשם לבין השוטרים הם תולדה של אי הבנה של הנאשם בנוגע לטיב פנייתם של השוטרים.

14. הנאשם מסר הודעה במשטרה ואולם הודעה זו לא הוגשה כראייה במשפט. אתאר את השתלשלות העניינים שהובילה לכך: ביום 18.5.16 נקבע התיק לשמיעת ראיות. ב"כ הנאשם הודיע לבית המשפט כי הוא מבקש לחקור



את כל עדי התביעה לרבות גובה ההודעה. בהחלטה מאותו היום נקבע התיק לשמיעת ראיות וסיכומים ביום 8.9.16. מובן כי על פי החלטה זו, לו היה בדעתה של ההגנה לקרוא לעדי הגנה, היה עליה לזמנם לדיון שנקבע ליום 8.9.16.

ביום 7.9.16, ערב שמיעת הראיות, הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום וביקשה להוסיף לרשימת עדי התביעה את גובה ההודעה, ששמו נשמט מרשימת העדים. עוד הודיעה המאשימה במסגרת זו, כי אם יתוקן כתב האישום לא יהיה בידי העד להתייצב למועד שנקבע לשמיעת ראיות, וכן הודיעה כי מוותרת על שניים מעדי התביעה האחרים. הבקשה לתיקון כתב האישום נדונה בפתח הדיון שנקבע לשמיעת ראיות, וב"כ הנאשם הותיר את הבקשה לשיקול דעת בית המשפט, אך עמד על כך כי הוא מבקש לחקור את גובה ההודעה, הן ביחס לנסיבות גביית ההודעה, הן ביחס למחדלי חקירה בתיק. בנסיבות אלה, מאחר והודעת הנאשם הייתה מצויה בידי ב"כ הנאשם כבר מראשית הדרך, ומשברתי כי תיקון כתב האישום לא ייפגע באפשרות הנאשם להתגונן, וכן לנוכח עמדת הסניגור, הוריתי על תיקון כתב האישום.

משהסתיימה שמיעת עדי התביעה שהתייצבו לדיון, דחיתי את בקשת התביעה לדחות את הדיון לשמיעת עד התביעה שהוסף לכתב האישום.

יצוין כי גם ההגנה הסכימה לבקשה לדחיית הדיון, ואולם סברתי כי משעה ששמו של עד זה היה בידי ההגנה כבר מראשית הדרך והיא לא ביקשה לזמנו כעד הגנה גם ששמו לא הופיע ברשימת עדי התביעה, גילתה בכך את דעתה שאין מדובר בעד הנחוץ לה. כשעלה הנאשם להעיד, התביעה לא ביקשה להגיש את הודעתו בחקירה נגדית, הגם שניתן היה, לכל הפחות, לנסות לקבל את התייחסותו לנסיבות גביית ההודעה. איש מב"כ הצדדים לא ביקש מהנאשם התייחסות לנסיבות אלה, ומשכך, טענות ההגנה הנוגעות לנסיבות גביית ההודעה, שתוכנה אינו ידוע, נותרו עלומות.

15. ב"כ הנאשם טען כי העובדה שלא נאספו סרטוני האבטחה ממקום האירוע היא בגדר מחדל חקירה. מובן כי מוטב היה לו הייתה המשטרה פועלת בניסיון לאתר סרטוני מצלמות אבטחה. עם זאת סברתי כי העדרם של צילומי האבטחה אין בו כדי לפגום בתשתית הראייתית הקיימת. מובן עוד, כי משעה שלא הוגשה הודעת הנאשם במשטרה, עולה קושי לקבל את טענות ההגנה לפיה הנאשם ביקש כבר בשלב החקירה, כי יאספו סרטוני מצלמות האבטחה, וכי הימנעות מאיסוף ראיות אלה פגעה בהגנתו.

16. לנוכח האמור לעיל, משדחיתי את גרסת הנאשם וקיבלתי את עדות השוטרים דרור ושחר, השתכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי כאשר פנו השוטרים לנאשם בניסיון לברר את החשד שעלה בליבם כלפיו, הנאשם דחף את השוטר דרור, השוטרים האחרים ניסו לעכבו והנאשם נהג באלימות תוך שדחף אותם, עובדה שהקימה עילה למעצרו של הנאשם, שאף הוא בוצע תוך שימוש בכח מחמת התנגדות הנאשם למעצר.

17. אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ז, 05 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים

עמוד 4